

ΒΟΗΘΕΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδομόν μετρούντες χρόνον
 ὅσῳ γῆν ἐδρευόμεν τῶν Παρθενῶν.

Μάρτη τριαντάρι
 κι' ἀγάπη κι' εὐθυρία.

**Ἀναστάσιμα πολλὰ
 καὶ μεγάλα καὶ ἕψαλα**

Πάσχα λαμπρὸν κι' ἐράσιμον
 καὶ Πάσχα πανευδαίμονον
 Σούβλας ἐπ' ὁμων ἀραμεν,
 πιστόλας ἀμαλάρωμεν,
 τοὺς γείτονας φονεύσομεν,
 εἰς κίματα βακχουσομεν.

Δεῦτε τὰ φῶς ἀνάψωμεν,
 κίκενα τάσῳ ἄς βαλῶμεν,
 κι' ἄς μιλῶμεν τροπαρίον
 ἰθὺς μεγαλονόσιον
 ὅσῳ Κόνῃ τὸν σωτήριον,
 τὸν ὀφθλὸν μας κύριον.

Πάσχα, Κορνήσιος, λυρωτής,
 Πάσχα, Ρωμάνος, κλητής,
 ἱμῶδια πηδῆσαι
 τὸ στήθος μᾶς εὐρῶνθη,
 προνομία κερδίσαι,
 Σουλτάνος ἱπικράνθη.

Τὴν γαῖδαρόν μας δίδωμεν ὅσῳ ὄρῳν τοῦ Ταμείου,
 Ρωμάνος ἀπεκλύδεις τὸν λίθον τοῦ μνημείου,
 ὅπου κινὰ κατέκριντο προνομία τοῦ γένους
 κι' ἀνάστασιν ἐπρόσβιναν ἀπὸ Μινιστροῦ ξένους.

Δεῦτε λοιπὸν ἐμπαύσομεν
 τῶν ὀπνομένων στόμα,
 καὶ πρὸς ἀλλήλους κραζώμεν:
 κἀνάστασιν προνομίας.

Τῆμῶσομεν ὅσῳ οἰστρὸν μας
 τὸν Ἄδῃ τὸν Μινιστρον μας,

Χίλια κι' ἐννιακόσα κι' ἑνα
 κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Ποῦντος ἐπιτακόσα καὶ τριαντάνα,
 Πασχαλιὰ μὲ σούβλας καὶ μ' αὐτὰ βαρμένα.

Καλὰ τοὺς τὴν ἰσάκρωσι
 καὶ τὸ Γλῶσσι, κἀκάρωσι.

Χαρτιά μας ἐκινῶθησαν,
 καὶ μ' ἔβαν φῶς σουδαρίον
 δυναίμας ἐκινῶθησαν
 ἔμπρὸς ὅσῳ Κιγκιλιάριον.

Ὅσοτον Πάσχα δι' ἡμᾶς
 μέγαν ἐξημέρωσε I.
 μέγας ὁ νῖος λουκουμάς
 καὶ καθ' ἕχθρος ἐκίρωσε.

Δεῖξαι σοι, Κιγκιλιάρι,
 Ρωμάνε τρισκακάρη,
 σὺ γὰρ ἤμῃν ἀνάστασιν περιχαρῆς ἡλαλᾶς
 καὶ πάλιν τὸν ἀδόξαστον τῶν ἀλλοφύλων ἄλλαζαις.

Δεῦτε καθίνας μας ὀμνὸν
 τοῦ κράτους τὰ συμφέροντα,
 τοῦ Πάσῳ ἄς ἀφῆρῃ τὸν ἄμνῳν,
 τὸν ἀμαρτίας ἀφροντα.

Δεῦτε πανηγυρισόμεν
 τῶν προνομίων νίκαις,
 κι' ἐν ὄμνοις ἄς γυρισόμεν
 περὶ προγόνων θήκαις.

Δεῦτε πάλιν ἐν χορδαῖς ἀνομιῶσομεν ὀργάνων
 τὸν Μινιστρον τὸν Ρωμάνον,
 τοῦ μᾶς ὄσῳκος ἕψαλα
 κι' ἱκαίμ τὸν Τουρκάλῃ
 γορῶς ν' ἀκρωθῇ
 τὸ λακὰ σαβαχθανί.

Χαίρε, Πάσχα προνομίων,
και χαλάλι τὰ λεστά,
πού τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον
ἰδαπάνησε γι' αὐτά.

Πάσχα νέον ἐφορτάζω σὸν πολίτης γηγενῆς
και φυλὴν προνομιοῦχον προσκυνῶ γουκυλινῆς,
κι' εὐλογεῖται τοῦ Ρωμανοῦ τὸ μονάκι και τὸ κοντύλι
κι' ἡ κορῶνα, πούχε πείσει μπρὸς 'στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλην.

'Ανομνήσωμεν μὲ τοῦτον και τὸν Κόντη τὸν ὄρατον,
τὸν κομψὸν τὸν Κερκυρατον,
τὸ μοντέλο, τὸ πιπίνι,
πούκαι τζόγια μανιφίκα,
και σηκάνει τὸ σακατίνι
μπρὸς 'στὸν μύτο τοῦ Τερφῆκα.

'Ανομνήσωμεν και τοῦτον μὲ γλυκεῖς ὀργάνων ἤχους,
λούσωμεν αὐτοῦ τοὺς πόδας
μὲ τ' ἀρώματα τῆς μόδας,
ἀποσηλῶμεν δὲ τοῦτους μὲ τῆς κόμπης τοῦς βοστρύχοῦς!

'Ὀν Χαμίτ ἐν τῷ Γιλδίτζ κρότον αἰφνης ἤχηθείς
ἀπεκρύβη παρθευθῆς.
Δίξου φίλων ἀδερφῶν
θαυμασμοὺς πολλοὺς κι' ἐπαίνους
ὁ τοῖς ξένους διεξάγων
τὰ προνόμια τοῦ γένους.

Καμψῆθη πρὸς τῆς μερίδος τοὺς κοάζοντας βατράχους,
τοὺς πιστοὺς ἐν ἐπιγνώσει,
τοὺς πληροῦντας τοὺς στομαχοῦς
τῆ τοῦ Κεντρικοῦ κινώσει.

Κομίσωμεν τὰ μῦρα μας 'στὸν Κόντη τὸν λεγάμενο,
κι' ἄς τὸν περιλείψωμεν σιναμένο κουνάμενο,
Ψῆνω τάρνι τῆς Πασχαλιάς, ρουφῶ τὸν ναργιλέ μου...
και πάλιν ἐπανήλθομεν εἰς τὰ πρό τοῦ πολέμου.

Δὲν ἀφρήθη τίποτε δικαίωμ' ἀναφαίρετον,
δεῦτε λοιπὸν ἰξάρωμεν τὴν νίκην τὴν ἰξαιρίετον,
δεῦτε και πάλιν κώωμεν κοτίνους ἀμαρῶντους
και τῶν φυγόντων στέψωμεν τοὺς πόδας τοὺς ἀγράντους.

'Ελλάς, τὴν θλίψιν τὴν μακρὰν
κατὰ Ταρτάρων στείλει,
κι' ἔσ' ἐκ τοῦ ξύλου σου νεκρὰν
ὁ Κορδοῆας καθελεῖ,

ξένου περιεπτόθησαν τὸ τίμιόν σου σῶμα,
λαὸς δὲ περίε ἰκραζε μὲ τὴν ψυγὴν 'στὸ στήμα:
«δὴξα 'στὴν συγκατάθεσιν τῶν ξένων φιλανθρώπων,
πού τὸν κλεινὸν δίδωσαν τῆς ρητορείας τύπον.»

'Αρπας χαρῶς δονῶσωμεν
και δεῦτε γ' ἀνομνήσωμεν
τοῦ Ναυτικοῦ τὸν ἥλιον,
Βουδοῦρην τὸν Βασιλειον.

'Ἠπίω ἄς θωπιύσωμεν
τὸν ὄμον τὸν γιγάντειον,
τὰ κόματ' ἄς ἱππιύσωμεν,
πού φέρουν 'στὸ Βυζάντιον.

'Εμπρὸς τοῦ προχωρήσωμεν
μὲ πρόσωπον στιλπνόν,
τοῦ ποῦρου τοῦ μωρισμένον
τὸν εἰσομον καπνόν.

'Εκ τῶν ἰσῶν ἀνήρτησε
τὴν εὐκλειαν τῶν πόντων,
ταμίαια δὲ κατήρτισε
θωρακωτῶν μελλόντων.

Πρὸς τοῦτον σπείδουον ναυαγοί,
πρὸς τοῦτον ξένου ναυπηγοί,
κι' ὄλο παρῶδες τοῦ ζητοῦν εἰς τὰ καλά καθούμενα
γιὰ νὰ σκαρῶσουν και γιὰ μᾶς καράβια και πλειούμενα.
Κάκεινος λέγει πρὸς αὐτούς: «τὰς συμφωνίας δέχομαι,
μὰ πού μᾶς μωριστήκατε πῶς μποῖλοκο τὸν ἔχομαι;»

Μὴ μωριστόμον κραυγὴν
Βουδοῦρης ἰγαίρειτο,
ὅταν ἄμνος πρὸς τὴν σραγὴν
ὁ Τσακῶνας ἰφέρετο.

'Ενδοξως γὰρ δεδῶξασται, κι' ἐδόσαν πειλῆγη:
«σήμερα σὺν τῷ Κέκορη κι' ὁ Τσακῶνας ἰσάφηλ».

'Υμνεῖτε τοῦτον Ἄλοιο και τῶν ἀνέμων βία
κι' ὠκεβολο βαρύγδουποι και κάθε σκαμπαθῖε.

'Αρμητῆλῆτην Τσαμαδὸν ὠνήσειτ' ἐν ὀργάνοις
κι' ἐν ἤχηραῖς τυμπάνοις,
τώρα μὲ τὴν Διοίκησιν τῶν ὀπλων συγκρουόμενον,
ἀλλὰ και φιλιούμενον και πάλιν ἀκουόμενον,
κι' αἰφνης ξαναμαλλόνοντα
κι' ἐκ νέου φιλιόνοντα,
κι' ἐκ τρίτου παραιτούμενον,
πλὴν πάλιν εἰσοχούμενον
και μὴ παρακονούμενον.

'Ἄλλ' ὁμως πρὸς παραίτησιν γραπτὴν ἰτοιμαζόμενον
και 'στὴν «Πρωϊαν» προσφωδῶ Γαζῆν ὀνομαζόμενον,
πλὴν πάλιν ὕπακούοντα
και πρῶμον ἀνακρούοντα,
πῆδῶντα τε κι' ὀρχούμενον,
ἐν ὕμνοις ἰποχοούμενον,
λαμπρὰς λαμπαδοῦχοόμενον,
τὴν θῆσιν τοῦ γνωρίζοντα,
προστάζοντα κι' ὀρίζοντα,
και τὸ σπαθί του τρίζοντα.

'Υμνεῖτε και Καρῶπαυλον, Δικαιοσύνης ἥλιον,
λευκότερον κιμῆλιον,
τὸν χειρετῶντα Βασιλεῖς κι' ἐκ τῆς ἀμάξης πίποντα,
πλὴν πάλιν ἀνακυτόντα